

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházasztorációs értesítő betegeknek és segítőknek
— 2006., III. évf., 1. szám —

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntök mindenkit a lapunk kilencedik számának megjelenése alkalmából.

Amikor úgy tűnik, hogy minden rendben van az életünkben, nem terhelnek gondok, betegség sem gyötör, akkor úgy érezzük, Isten a tenyerén hordoz minket.

Ha pedig valami „bajunk” adódik, valami nem úgy sikerül, ahogyan mi elterveztük, beteg lesz valaki a szereteteink közül vagy talán mi magunk, azt gondoljuk, hogy Isten megfélekezett rólunk.

Az Úr tudja, miért van szükségünk ezekre a megpróbáltatásokra! Azt hiszem, azért, hogy újra meg újra belé kapaszkodjunk, elfogadjuk azt, amit adni akar, és vissza tudjuk adni, amit el akar venni. Ehhez azonban arra van szükség, hogy nap mint nap kimondjuk: „*Uram, legyen meg a Te akaratom!*”

Kívánok sok kegyelmet, hitet és erőt a mindennapi terhek hordozásához, és rendíthetetlen bizalmat Jézusban, aki mindig velünk van.

Testvéri szeretettel:

*Gáspár Annamária
kórházi lelkigondozó*

*„Szeretlek Uram, én erősségem!
Uram, én erősségem, menedékem és megszabadítóm;
Én Istenem, segítségem, akiben reménykedem,
oltalmazóm, üdvösségem szarva, aki fölemelsz engem.
Dicsérem és segítségül hívom az Urat, és
megszabadulok ellenségeimtől.”*

18. Zsolt.(1-5)

A hegyi beszédben Jézus így szólt tanítványaihoz:

„Kérjétek, és adnak nektek; keressetek és találtok; zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek. Mert aki kér, az kap; aki keres, az talál; aki zörget, annak ajtót nyitnak. Kicsoda az közületek, aki fiának követ ad, amikor az kenyeret kér tőle.

Vagy ha halat kér, ki ad kigyót neki?

Ha tehát ti - bár rosszak vagytok - tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább jót ad a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik őt.

Amit tehát akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük! Ez ugyanis a mózesi törvény és a próféták tanítása.”

(Mt. 7,7-12)

Február 11-én, a Boldogságos Szűz Mária Lourdes-i jelenésének napján ünnepeljük a Betegek Nemzetközi Világnapját.

A Szatmári Római Katolikus Egyházmegye Biblia Évéhez kapcsolódó programjainak keretében, közös ünneplésre hívjuk a betegeket, hozzátartozóikat, orvosokat, ápolókat, az önkéntes beteglátogatókat és mindazokat, akik szeretnének velünk ünnepelni. Február 11-én szombaton, 17.30-tól gyónási lehetőség lesz, majd 18.00-tól püspöki szentmise.

A résztvevők teljes búcsút nyerhetnek.

XI. Benedek pápa a Betegek Világnapjára írt üzenetében Krisztus tanítványaihoz intézett szavaival buzdítja a világ különböző részeinek egyházi közösségeit: *Evezeték a mélyre*, majd Mária, a betegek üdvössége közbenjárását kéri, hogy tanúskodni tudjanak Isten gondoskodó szeretetéről. „A Szent Szűz legyen vigasza a betegeknek és oltalmazza azokat, akik az irgalmas szamaritánushoz hasonlóan gyógyítják a betegek testi és lelki sebeit.”

Szent Pio reggeli imája a Szűzanyához:

Mária, az emberré lett Igének Anyja és a mi Édesanyánk!

Íme, lábad elé borulunk ennek az új napnak reggelén,
és át vesszük Tőled Urunk nagy ajándékát.

Kezedbe és szívedbe helyezzük egész létünket.

Tieid leszünk értelmünkkel és akaratunkkal, szívünkkel és testünkkel.

Alakíts ki bennünk anyai jóságoddal ezen a napon új életet,
a Te Jézusod életét!

Égi Királynő, előzd meg és kísérd anyai sugalmazásoddal még a
legkisebb cselekedetünket is, hogy az tiszta és méltó legyen a szent és
szepültelen áldozathoz.

Tégy szentté bennünket, jóságos Atyánk, szentté, miként azt nekünk
Jézus megparancsolta, amint Szíved kéri tőlünk, és forrón kívánja. Ámen.

Isten bennem van

Uram, Istenem!

Félek és aggódom magamért.

Gyenge vagyok – erősíts engem;
egyedül érzem magam – légy közel
hozzám;

kevésre vagyok képes – támogass;
nyugtalan vagyok – Te légy az én
békém;

nem ismerem az utat – vezess engem;

beteg vagyok – szeress engem;

kétségbeesés kerülget – vigasztalj meg;

fájdalmaim vannak – enyhítsd őket;

bűnösnek érzem magam – bocsáss meg nekem;

sötét éjszakán haladok keresztül – légy velem!

Ámen.

Hajnali mosoly

Valahol a Csendes-óceán egyik szigetén, egy lepratelepen, egyedülálló jelenet játszódott le nap mint nap. Lábon járó holttestek, kétségbeesett, dühös és fájdalmasan csonkított emberek voltak az egész szigeten.

A nagy nyomorúságban még élt egy idős férfi, aki a megpróbáltatások ellenére meglepően nyugodt tekintetű volt és sokat mosolygott. Testi fájdalmai olyan nagyok voltak mint a többi szerencsétlen leprásnak, mégis ragaszkodott az élethez. Nem esett soha kétségbe és gyengéden segített mindenkit a környezetében.

Mindenkiben feltört a kíváncsiság: mi lehet az oka, hogy ebben a pokolban egy valaki a sok közül erős és derűs. Talán nem érezte a fájdalmat vagy már hozzászokott? Ez nem valószínű.

Az történt, hogy az idős ember mindennap pirkadatkor odavánszorgott a lepratelepet körülvevő kerítéshez, egy megszokott helyen ült és várakozott

Nem a napfelkeltét szemlélte és nem a Csendes-óceán szigetének szépségét. Megvárta, amíg a kerítés másik oldalán megjelent egy asszony, ő is idős mint a férfi. Arcán a ráncok kisimultak és szeme tele volt gyengédséggel.

Az asszony nem szólt semmit sem titkos üzenetet adott le csendben és tapintatosan: egy mosolyt. A férfi megértette a mosoly mondanivalóját és ő is mosollyal válaszolt.

A néma társalgás rövid ideig tartott. Az öreg ember felállt és visszaballagott a barakkok felé. Ez így ment minden reggel. Olyan volt, mint egy mindennapi áldozás. A leprást a női mosoly éltette, megerősítette és egy nap terhét könnyűvé tette. A másnapi találkozóig élt, amit hajnalban kapott.

Az a tovasiető nő nem volt más, mint az öreg leprás felesége. Így beszélt róla: - Mielőtt ide kerültem, titokban ápolt, minden elérhető gyógyszerrel. Egy asszony adott neki valami kenőcsöt, azzal is bekente az arcomat mindennap, kivéve egy helyet, ami akkora volt, hogy egy gyengéd csók elfért rajta... Mégis minden hiába volt. A hatás ide hozott a leprások közé. Ő még ide is követett. Amikor minden reggel meglátom, tőle tudom meg, hogy még élek és őszintén mondom, csak az ő kedvéért élek.

Valaki rád mosolygott ma reggel, ha nem is vetted észre. Biztosan van valaki, aki a mai napon várja a Te mosolyodat is.

Ha belépsz egy templomba és megnyitod a szívedet a mélységes csendben, észreveszed, hogy először Isten mosolyával találkozol.

(Részlet Bruno Ferrero: *A sivatag meséje* című könyvéből)